

antaget, og Tiden forlænget fra 1ste October til 15de Januar. Men man fandt derhos, at det var dog aldeles nødvendigt at sikke de Arbeidsberettigede, for at de ikke skulde blive overraskede ved, at Afsløsningerne først bleve bestemte ganske sieblikkelig inden den 1ste Mai, den Dag, hvormed Landboaaaret begynder. Derjom ingen nærmere Bestemmelse i saa Henseende blev tagen end den, der fandtes i Folkethingets Forslag, saa vilde Afsløsningskjendelserne kunne blive affagte den 30te April, og saa vilde den Arbeidsberettigede den 1ste Mai ikke have nogen af de Arbeidere til sin Raadighed, som vare høist fornødne til hans Arbeides Udførelse. Der blev derfor gjort den meget moderate Lemping, at der skulde være afgivet Kjendelse inden den 15de Marts. Efter den tidligere vedtagne Lov skulde Kjendelserne ikke kunne fuldbyrdes, naar de bleve appellerede, og dertil havde man en Tid af 3 Maaned. Allsaa havde den Arbeidsberettigede derefter en længere Tid, hvori han var underrettet om, at han ikke længere kunde erholde de Arbeidere, som af ham vare betingede. Det er blevet bemærket, at denne Appellation ikke var givet, for at vinde Tid, men for at faae Feilene rettede. Det forholder sig vist ganske rigtigt; men der var jo dog for den, der blev overrasket ved en Afsløsningskjendelse — som blev affagt den 29de eller 30te April, hvorefter han skulde miste sine Arbeidere, — der var jo for ham den lovlige Udvei at benytte sin Appellationsret, og, saalange Appellationstiden stod aaben, kunde Afsløsningerne ikke træde i Kraft, saa at han derved var garanteret og stærkere garanteret, end han nu bliver efter det Forslag, som er vedtaget her i Thinget. Naar det siges, at det er muligt, at der er Afgiftspligtige, som ikke sættes istand til at benytte deres Ret, naar det bliver ved det af Landsthinget vedtagne Forslag, saa er det ganske rigtigt. Det kan ogsaa meget let være muligt, hvis det bliver ved det af Folkethinget vedtagne Forslag; thi det er ikke sagt, at man kan faae Kjendelserne affagte inden den 1ste Mai; men det kan dog umuligt være et Princip, at Alting skal lempes efter den ene Partis Tarv, og at den Arbeidsberettigede skal udsættes for den vensynligste Ulempe, fordi Loven skal være saaledes

indrettet, at den i alle Tilfælde skal være overensstemmende med den anden Partis Interesse. Spørger man om, hvem det efter Retsgrundsaetninger er, Loven i dette Tilfælde helst maatte lempes efter, saa er det den Arbeidsberettigede; thi han forlanger ikke Andet end at beholde sine contractmæssige Rettigheder, hvormod der skal paanødes ham en Forandring i disse Rettigheder, som i sig selv er meget mislig og usikker. Den Fare, som er forbunden med den hele Afsløsning, at han faaer et utilstrækkelig Bederslag for Arbeidet, er vistnok Noget, som han efter den Lov, som er udkommen, maa finde sig i; men at han foruden den betydelige Ulempe, som han saaledes er udsat for, ogsaa skal være udsat for, at hans Arbeide skal betages ham Dagen eller et Par Dage efter at den Kjendelse er affagt, som bestemmer Afsløsningen, det er dog Noget, som forekommer mig i alle Henseender at være uretfærdigt. Hvad Modparten eller de Arbeidspligtige i ethvert Tilfælde komme til at lide, er blot, at de endnu for dette Aar komme til at opfylde de Pligter, der engang af dem ere vedtagne ved lovlige Contracter; der tilføies dem ikke nogen positiv Ulempe, men det Gode, hvortil man har villet hjælpe dem, nemlig at faae Arbeidet afløst, bliver kun udsat i eet Aar; det er Alt, hvad der kan ramme dem. Men den anden Part er udsat for ikke alene at miste det ham betingede Arbeide, mod et Bederslag, som han ikke kan være tjent med, men ogsaa for, at det sieblikkelig sættes i Værk, saa at han ikke bliver istand til at dyrke sin Jord. Man har rigtignok sagt, at han let vil komme ud af det, fordi han, naar han veed, at Afsløsningen er begjert, uagtet han ikke endnu veed, naar Kjendelsen falder, inden 1ste Mai, forelobigt kan accordere med andre Arbeidere paa en betinget Maade; men det er vist, at han ikke kan faae disse andre Arbeidere eller faae dem til at forpligte sig til, at de, i Tilfælde af, at Afsløsningen gaaer for sig, ville udføre disse Arbeider, uden at han under alle Omstændigheder derfor maa give dem en Godtgjørelse, og han kan altsaa derved komme til at lide et stort Tab. Hvorvidt det virkelig for de Arbeidspligtige er et sandt Gode, at Arbeidet bliver afløst, og navnlig, at det bliver